

Είναι προοδευτικός ο νέος νόμος ή οδηγεί «πίσω ολοταχώς»; (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είναι ένα καίριο ερώτημα αυτό που τίθεται με αφορμή την ψήφιση του νομοσχεδίου περί της ταυτότητας φύλου. Το θέμα έχει ξεφύγει κατά πολύ και η αντιπαράθεση καλά κρατεί μιας και με τον τρόπο αυτό η κοινωνία ασχολείται με ένα και όχι με τα πολλά που δυστυχώς την ταλαιπωρούν και την βασανίζουν. Είναι αυτό που απλά λέγεται και σε άλλες περιπτώσεις, ότι βλέπουμε το δέντρο αλλά χάσαμε το δάσος. Αυτό σε καμμία περίπτωση βεβαίως δεν σημαίνει ότι κάθε δέντρο (κάθε ψυχή) δεν έχει μοναδική αξία και τιμή και χρειάζεται γι' αυτήν η μέριμνα της πολιτείας και φυσικά της Εκκλησίας.

Είναι γεγονός ότι τα όσα συζητούνται και νομοθετούνται τα τελευταία έτη δημιουργούν διάφορες αντιδράσεις σε διαφορετικές κοινωνικές ομάδες. Άλλοι σοκάρονται, άλλοι αντιδρούν, άλλοι απλώς παρακολουθούν και άλλοι σιγούν... Δεν σημαίνει ότι όσοι σιγούν είναι αδιάφοροι, ούτε πάλι όσοι αντιδρούν είναι «συντηρητικοί» και φορούν παρωπίδες. Το μεγάλο πρόβλημα όμως είναι ότι δημιουργείται μια κατάσταση πόλωσης, μια αντιπαράθεση που δεν είναι γόνιμη, που οδηγεί στα άκρα και που μάλλον δεν θα οδηγήσει σε κάποια λύση το προκείμενο θέμα, του προσδιορισμού περί της ταυτότητας και της αλλαγής δηλαδή του φύλου.

Ένα ακόμα σημείο που πρέπει νά σημειωθεί, με αφορμή τα γεγονότα περί του νομοσχεδίου, είναι το ότι όλα έγιναν γρήγορα, σαν να πρέπει όλα να γίνουν γρήγορα, σαν να έχει χαθεί πολύτιμος χρόνος, αφού όλα τα «λάθη» των προηγούμενων πρέπει να διορθωθούν. Η βιασύνη όμως ποτέ δεν είναι καλός σύμβουλος. Τέτοια ευαίσθητα θέματα χρειάζεται να συζητούνται εκτενώς, να λαμβάνονται υπόψη όλες οι γνώμες, να αποφαινεται η επιστημονική κοινότητα, να συζητείται στην κοινωνία το όλο ζήτημα και ώριμα να θεσπίζεται ένας νόμος του κράτους. Η ελληνική μας καταγωγή άλλωστε μας έχει δείξει αυτόν τον δρόμο για πολλά θέματα στο διάβα των αιώνων, θέτοντας έτσι και τις βάσεις της δημοκρατίας. Οφείλουμε λοιπόν να ευθυγραμμίζομαστε με τις κατευθύνσεις που

μας έχει διδάξει αυτή η υψηλή μας παρακαταθήκη. Στον διάλογο που αποτελεί πεμπτουσία της δημοκρατίας δεν αποκλείεται κανείς και γίνεται σεβαστή η γνώμη του καθενός που συμμετέχει σε αυτόν. Το σημαντικό λοιπόν σε ένα θέμα που απασχολεί την κοινωνία είναι να γίνεται πραγματική διαβούλευση των θεμάτων και τα κίνητρά μας να είναι αγαθά. Πρωτίστως να μας απασχολεί η διευκόλυνση του πολίτη και σε καμμία περίπτωση να μην υφίσταται εκμετάλευσή του μέσω της κομματοποίησης του θέματος για φτηνούς πολιτικούς σκοπούς.

Το ζήτημα της ψήφισης νόμου περί του προσδιορισμού φύλου στα παιδιά από την εφηβική τους ηλικία ανοίγει και άλλα θέματα προς συζήτηση. Έτσι για παράδειγμα, είναι άδικο να λέγεται για την Έκκλησία ότι είναι «απάνθρωπη» και μακριά του σφυγμού και των προβλημάτων της κοινωνίας. Αυτή η εκτίμηση για την Εκκλησία δηλώνει άγνοια της αποστολής και του έργου της που ισχύει από την ίδρυσή της μέχρι και σήμερα. Η Εκκλησία αντιθέτως λειτούργησε πάντοτε ως μάνα μέσα στην ιστορία. Σε αυτήν θα δεις τον ασθενή, τον μοναχικό, τον ηλικιωμένο, τον ανήμπορο και τόσους άλλους ανθρώπους που ανήκουν σε αυτές που ονομάζουμε ευπαθείς ομάδες. Και όχι μόνο θα τους δεις να υπάρχουν, αλλά και να δραστηριοποιούνται μέσα σε αυτήν και παράλληλα συχνά να πετυχαίνουν και σε άλλους τομείς της κοινωνίας. Η Εκκλησία είναι όντως ανοικτή αγκαλιά για όλους και αν σε κάποιο χώρο και χρόνο δεν είναι έτσι, απλώς δεν εκπροσωπείται επαρκώς και επιτυχώς. Μέσα στις δομές της η Εκκλησία με υπευθυνότητα, με σεβασμό αλλά κυρίως με κίνητρο την αγάπη περιθάλλει κάθε άνθρωπο άσχετα με την ιδιαιτερότητα και την δυσκολία που έχει. Δεν κρύβει όμως την αλήθεια στον άνθρωπο, κατανοεί αλλά σημειώνει ταυτόχρονα την αλήθεια, την αλήθεια που δεν είναι ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα, ούτε καν μια ανθρώπινη φιλοσοφία, αλλά μια αποκεκαλυμμένη αλήθεια. Άρα για την Εκκλησία είναι εντελώς αταίριαστος ο χαρακτηρισμός «απάνθρωπη», «άκαμπτη» κτλ. και αυτό το γνωρίζουν καλύτερα όσοι έτυχαν της βοήθειάς της. Η Εκκλησία είναι φιλόστοργη, είναι θεραπευτήριο που ο καθένας εισέρχεται, θεραπεύεται και βρίσκει τον εαυτό του.

(συνεχίζεται)